

Profesor Zygmunt Zagórski – członek honorowy Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk

Prezes Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk prof. Hanna Kóčka-Krenz upoważniła mnie do wypowiedzenia w jej imieniu oraz Zarządu PTPN, a także wszystkich członków Wydziału Filologiczno-Filozoficznego tych słów – słów wielkiego żalu po stracie jednego z najstarszych i najwybitniejszych członków poznańskiej korporacji uczonych – prof. zw. dra hab. Zygmunta Zagórskiego.

Fenomen indywidualności Profesora jako naukowca, badacza, człowieka, jako osoby i prawdziwego humanisty sprawił, że wszelkie cechy umysłu i charakteru Profesora uczyniły z Niego wyjątkowego członka PTPN, które było drugim – obok Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu – środowiskiem naukowym Profesora. Wszystkie, niezliczone zasługi Profesora Zygmunta Zagórskiego dla PTPN korporacja uczciła w jedyny dostępny sobie, godny sposób: nadając Mu tytuł Honorowego Członka. Powzięta 8 lutego 2006 roku uchwała Walnego Zgromadzenia PTPN jasno i dobitnie sformułowała i podsumowała Jego działania dla dobra PTPN i zarazem dla nauki polskiej. Niewątpliwe było wówczas i stale jest oczywisty fakt, iż swą ofiarą i niestrudzoną działalnością Profesor w wielkim stopniu przyczynił się do wzrostu autorytetu naszego Towarzystwa i podniesienia jego rangi jako jednego z najstarszych, największych i najaktywniejszych towarzystw naukowych w Polsce. Ponad trzydzieści lat bez przerwy Profesor Zagórski kierował pracami struktur Towarzystwa. Wzorowo pełnił wiele funkcji: w latach 1975–1997 był Przewodniczącym Komisji Językoznawczej, w latach 1979–1983 Sekretarzem Wydziału I, w latach 1983–2005 Przewodniczącym Wydziału Filologiczno-Filozoficznego. Ta część zaangażowania Profesora Zagórskiego budziła powszechne uznanie i zaskarbiła Mu wyjątkowy szacunek środowiska

naukowego, którego prestiż budował i rozszerzał. We wdzięcznej pamięci zachowują też Profesora Zagórskiego pracownicy biura PTPN – troszczył się zawsze o ich płace, o warunki pracy, okazywał uznanie z szarmancką, starej daty elegancją.

Trudno podsumować, bo tak są liczne, dokonania naukowe Profesora zrealizowane w ramach PTPN. Był Profesor Zagórski nieustrudzonym animatorem życia naukowego Towarzystwa: dbał o regularne posiedzenia Komisji i Wydziału, zawsze wypełniane wystąpieniami najwybitniejszych uczonych z zakresu różnych dyscyplin lingwistycznych i filologicznych reprezentujących wiele środowisk naukowych, zarówno z kraju, jak i z zagranicy. Dziełem osobistego zaangażowania Profesora Zagórskiego były dziesiątki konferencji, sympozjów, paneli dyskusyjnych. Wytrwale dbał o ich wysoki poziom, o publikacje wyników (sam redagował tomy pokonferencyjne), starał się o cykliczne kontynuacje dobrych, pożytecznych przedsięwzięć. Pozy-skiwał wybitnych prelegentów i doświadczonych ekspertów, ale też pobudzał do badań swoich uczniów, doktorantów, młodych asystentów, dając im szansę naukowego debiutu. Wiele z tych konferencji miało pionierski charakter, jak te sprzyjające zbliżeniu różnych środowisk i ośrodków badawczych – do dziś odbywają się, Jego pomysłu, cenione przez uczestników Dni Lublina w Poznaniu.

Z inicjatywy Profesora Zagórskiego powstała w 1996 roku seria wydawnicza Poznańskie Spotkania Językoznawcze (jako organ Komisji Językoznawczej PTPN). Przez piętnaście lat ukazywania się zyskała uznanie w środowisku lingwistów jako międzynarodowe forum dyskusji o zróżnicowanych tematycznie i metodologicznie problemach językoznawczych. Warto tu dodać, że zeszyt specjalny Poznańskich Spotkań Językoznawczych wypełniła syntetyczna historia poznańskiego językoznawstwa polonistycznego w latach 1919–2009, dokumentująca osiągnięcia nierozłącznych i współbieżnych nurtów badań inspirowanych przez Komisję Językoznawczą PTPN i zakłady językoznawcze naszego Uniwersytetu.

Dzięki zaangażowaniu Profesora Zagórskiego w prace komitetów redakcyjnych czasopisma lingwistyczne PTPN – „Slavia Occidentalis” i „Lingua Posnaniensis” – pomnożyły swoją renomę specjalistycznych periodyków.

Wymieniam daty, funkcje, zdarzenia, trwałe osiągnięcia – to fakty, niepodważalne, udokumentowane dowody autentycznie wielkich dokonań Profesora Zagórskiego w korporacji i dla korporacji. Dziś możemy za nie tylko wyrazić wdzięczność... Zapewnić o pamięci... Wspierać działania kontynuatorów... Niewyraźalne pozostaną osobiste doświadczenia, emocje, międzyludzkie wię-

zi, nieuchwytnie inspiracje, których źródłem były osobowość i działania Pana Profesora. Nie mniejsza racja wiary: *Non omnis moriar...*

Cześć Jego pamięci!

Prof. dr hab. Katarzyna Meller
Przewodnicząca Wydziału I Filologiczno-Filozoficznego PTPN

